

יורם שפירא, טייס קרבי (משמאל, בחפיקיד), לא נפל במילחמה. הוא מת מעקיצת יחוש בשעת טיול בחו"ל. אמו מצאה דרך משלה להתמודד עם השכול: היא מופיעה במחזה

צמעות שואפות את

ר שבוע הופיעה בראשונה בחייה על הבימה. במסגרת המרכז לדראמה שיחקה בקטע מהמחזה קידוש בתפקיד האם, זו המסרבת לאפשר

לבנה לעזוב את הבית למען לימודים בישיבה תיכונית, זו שמנסה לשמור את בנה בקירבתה. "כמה כבר יש לי, אחד בסך הכל"

שאני צריכה לדבר איתו, ושזו שיחתנו האחרונה."

בדיחה פרטית

א ין היא יודעת להלביש את ההגי יון על מעשים שעשתה מתוך תחור שות פנימיות חזקות. כך היא מספרת שבתקופה שיוורם היה בצבא היא התחילה לתעד אותו בצילומים. פעם שוטף כלים, פעם בטיול מישפחת,

היא אומרת על הבימה לבנה, כנסותה להעביר לו את תחושת החלל שיצור בקירבה אם יעזוב. יש בקטע הזה יותר מסימליות, יש בו אמת החיים האישיים שלה, ביטוי לחלל הגדול שהותיר בקירבה מות בנה.

רחל שפירא שיכלה את בנה יורם לפני תישעה חודשים.

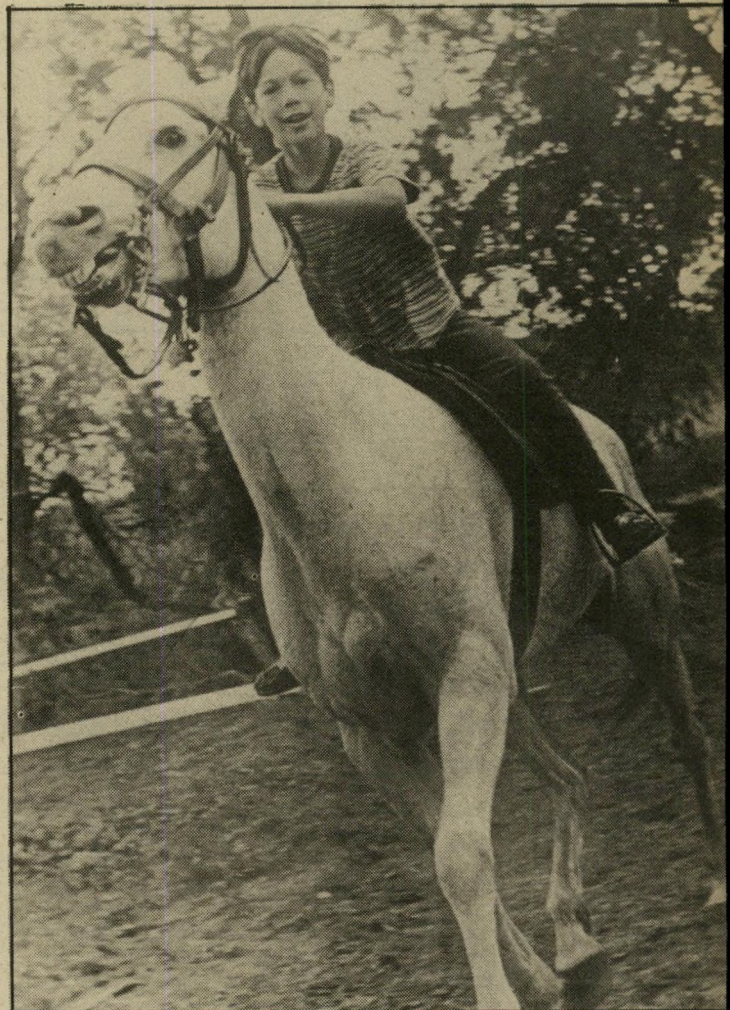
היא לא היתה לידו בימיו האחרונים כדי לעזור לו, לא ידעה כלל שמצבו נואש. הוא נפטר בתאילנד הרחוקה מעקיצת יחוש נדיר, במהלך טיול עם חברו הטוב, שעזמו שירת בצבא.

יורם היה טייס אפי-16 בחיל-האוויר. אחרי שבע שנות שרות החליט לצאת לראות עולם, ליהנות ממנעמיו בגדול. שלושה שבועות אחרי שהתחיל בטיול הוא חלה ואושפו בבית-חולים.

תחילה חשבו שמדובר בשפעת פשוטה. אחרי שלושה ימים ירד חום גופו והוחלט לשחררו. ביום שהיה צריך להשתחרר חש בכיטו, ועליכן הושאר באישפו.

הרופא שטיפל בו חשב שחלה בצהבת. ביום השביעי נפטר ממחלה הנקראת "דנגי", שנגרמת מעקיצת יחוש נדיר. עד לרגע מותו לא אובחנה המחלה שלקה בה.

דקות אחרות לפני שנפטר טילפן חברו להוריו של יורם וסיפר להם שחלה. הוא לא ידע אז עד כמה חמור מצבו. בשיחת-הטלפון אמר שכאשר יורם יתאושש מעט הם יחזרו ארצה. כששב לחדרו של יורם עוד הספיק לספר לו שדיבר עם הוריו. דקות מעטות אחריכך נפטר יורם.

יורם בנעוריו מוזן-כלבים לצבא

רחל (במחזה)

לאבד בעל זה דבר נורא. לאבד ילד זה יותר נורא...

בנו לעצמם בית צנוע ועיבדו את חלקת האלוהים הקטנה שלהם. ביתם של טיבי ורחל נבנה מאחורי בית הוריה, משהו שיש בו להצביע על המשכיות. יורם ואחיו הבכור, רע, חונכו על האהבה למרחבים, לטבע, לחיות השרה.

שמרה פיתקות קטנות שכתב. פעם שאל אותה בכריחות האם היא עושה דוקומנטציה. "חייתי כל הזמן בפחד שמשוהו רע יקרה לו ובאופן תת-מורע התחלתי לתעד אותו. מכיוון שיוורם היה טייס התכוננתי לזה איכשהו, חייתי בפחד נורא.